

ikke kunne gjøre Regning paa at møde nogen stor Velvillie, og selv det vil jo medføre overordentligt Besvær. Jeg vil ikke tale om, at dersom Vedkommende skal tage Afskrift af Erklæringer, der ere afgivne af Sogneforstandere, Amdsraad osv. — man kan maaskee gjerne tage Præsten med — saa skulde han reise fra Sted til Sted for at tage disse Afskrifter, og det vilde jo medføre en Betsøstning og Meilighed, som vilde blive ganske overordentlig. Det forekommer mig derfor, at det Naturligste og Simpleste vil være, som jeg har tilladt mig at foreslaae, at Vedkommende henvender sig til den Autoritet, som har givet Resolution i Sagen, og at han der modtager Afskrift. Da man ikke kan forlange, at den Autoritet, som saaledes skal afgive Afskrift af en Erklæring, skal gjøre det gratis, har jeg tilladt mig at foreslaae, at der skal gives Betaling derfor, og jeg har foreslaaet en Betaling efter Sportelreglementet. Det er en meget ubetydelig Betaling, 30 p. pr. Heelarck eller 15 p. pr. Halvarck, hvilket umuligt kan genere den, for hvem det ellers er af Interesse at faae de omhandlede Afskrifter. Jeg skulde gjerne have ansat en saa ubetydelig Afgift, som Nogen kunde ønske, da det naturligviis ikke kan have været min Hensigt at staafe Nogen en Indtægt herved; men det forekommer mig kun naturligt, at naar vedkommende Autoritet skal være forpligtet til at levere Afskriften, maa den, der vil erholde den, ogsaa være forpligtet til at bære de Omkostninger, der ere forbundne dermed, og jeg har derfor foreslaaet en ubetydelig Betaling. Med disse Bemærkninger troer jeg, at jeg tilstrækkeligt har retfærdiggjort, at jeg har stillet et Endringsforslag til det oprindelige Lovforslag, saavelsom selve Endringsforslaget. Jeg kunde maaskee have indskrænket mig til at foreslaae, at enkelte Ord skulde være gaaede ud, og andre skulde være satte ind istedet, men det vilde være blevet et saa umaadeligt Mosaiskarbejde, at det vilde være blevet vanskeligt at udføre paa en nogenlunde heldig Maade. Jeg har derfor foretrukket at foreslaae et helt nyt Lovforslag, og jeg er fuldt overbevist om, at mit Forslag er stemmende med den Aand, hvori Lovforslaget oprindeligt er affattet. Da jeg imidlertid

ikke kan sympatisere med de Ansøelser, som have ligget til Grund for Lovforslaget, og da jeg, som sagt, fordsømmer det Princip, hvorpaa Lovforslaget er bygget, vil jeg helst ønske, at baade Endringsforslaget og Lovforslaget maa blive forkastet.

Mosenorn: Jeg vil blot tillade mig at udtale min Anerkjendelse af den Redactionsmaade, der er brugt i det Endringsforslag, der nu foreligger til Forhandling. Jeg erkjender, at det er tydeligere affattet end Lovforslaget, som det foreligger; men naar jeg desuagtet ikke kan stemme for dette Endringsforslag, men maa foretrække Lovforslaget, som det foreligger, er det, fordi Endringsforslaget udelukker de Ansøgninger, som ere stillede til Kongen. Ogsaa i denne Henseende er det tydeligt, hvad Lovforslaget maaskee ikke er; men dettes Mening maa dog være den, at alle Ansøgninger ere indbefattede under § 1. I Endringsforslaget derimod er det tydeligt, at der derunder ikke er indbefattet de Ansøgninger, der efter de gjældende Regler skulle afgjøres i Hans Majestæts Kongens Navn eller ved kongelig Resolution. Og da jeg ikke indseer, at der er Grund til at vedtage Andet om dem end om Ansøgninger, som Ministeren afgjør, ikke i eget, men i Kongens Navn, maa jeg, uagtet jeg anerkjender Redactionens større Correcthed, ønske at stemme for Endringsforslaget.

B. Christensen: Det skal kun være to Ord, jeg skal tillade mig, idet jeg ellers kan henholde mig til den sidste ærede Taler. Disse to Ord skulle være en Bevidnelse af Tak til den ærede næstsidste Taler, der, skjøndt en oprigtig og heftig Modstander af Loven, dog har gjort sig en saadan Umage, som han selv siger, for at trænge ind i den oprindelige Forslagsstellers Aand og Mening, og i det Hele har budt os disse Endringer, med den Forklaring og Begrundelse af dem, som han har gjort. Det er et Højsind, som jeg ikke hidtil er stødt paa i mit parlamentariske Liv. Men jeg maa tilstaae — maaskee man bliver gammel og gnaven — det er ikke ganske ublandet, naar jeg takker derfor; thi jeg finder egentlig, naar jeg skal være ganske oprigtig, ikke noget saa særde-